

Qui la presideix, ha de ser l'objectiu de la taula de diàleg?

Tot sovint es tendeix a confondre el mitjà amb l'objectiu. Això succeeix quan aquest es dilueix, no es té clar o fins i tot quan ha perdut la seva entitat, la seva força i, per què no dir-ho, la confiança en la seva consecució. Aquesta és la sensació que hom sent quan, revisant el calendari polític i les declaracions tant dels membres del govern com dels representants dels partits polítics que ho formen, centren el debat de la propera taula de diàleg en el fet de si assistirà o no el president del govern central Pedro Sánchez.

Com si ja fos la presència del president espanyol en si mateix una fita, una raó de ser per la mateixa reunió, i un avanç en el camí en vers l'obtenció de la independència. Potser rau en el fet que en el fons, ateses les declaracions que van sovintejant en els mitjans de comunicació dels representants polítics, no hi ha ningú que manifesti cap confiança en aquesta.

I qui vol donar-hi importància i valor es queda en magnificar la trobada. De fet, pocs dies de la trobada, encara no sabem la data, qui presidirà juntament amb el president Aragonès la taula i quins seran els assumptes concrets a tractar. El president Aragonès assegura que 'la negociació és la millor opció' per poder trobar una solució política i que encara que Madrid es negui a un referèndum, com es posa de manifest reiteradament a través dels membres del govern, insisteix afirmant que 'mai renunciarem a la lluita per la independència', tot i que no defineix com es manifestarà aquesta 'lluita'.

A la vegada, el president d'ERC Oriol Junqueras la interpreta amb la definició 'd'embat democràtic', expressió que utilitzen tot sovint els membres de JxCat, entenent que aquest, ha de ser un referèndum amb aval internacional, que s'obtindrà esforçant-se en poder convèncer la gent d'ací i de fora. Sembla doncs, almenys per part dels dos màxims dirigents d'ERC, que es tracta d'insistir-hi a tothom a veure si al final queden convençuts o derrotats pel cansament del missatge, i acaben acceptant un referèndum.

Aquest posicionament del partit que presideix la Generalitat, té veus discordants, com l'exconsellera Bassa que reconeix, en unes declaracions a la ràdio, que tampoc creu en la taula de diàleg. I d'altres com és el cas de la secretària general Marta Rovira que afirma que no s'espera gaire de la taula de diàleg (tot insistint que aquesta s'ha de nomenar de negociació), però reconeix que servirà per donar més força a l'independentisme perquè es podrà veure (entemem que a la resta d'Europa) que està disposat a negociar. Sembla doncs que aquest podria ser l'objectiu real de la taula. Jordi Sánchez, secretari general de JxCat, també diu que no hi creu.

Afegeix que està convençut que ni el mateix president creu que és la solució, però que li dona suport durant dos anys. El període els pot anar bé per una millor adequació de l'entorn del seu partit en procés de formació. Una posició que s'aproxima a la de la CUP, que considera que es tracta d'una taula 'monòleg'. Els cupaires es mostren convençuts que no es parlarà de res del que caldria fer. També sembla que aquest període que li han donat de marge a ERC els pot anar bé per refer una organització interna que mostra la pèrdua d'embranchida característica d'aquest partit.

Per acabar-ho d'adobar, el futur primer secretari del PSC-PSOE Salvador Illa, que sembla no haver trobat el to de les seves declaracions, va dir que per ell 'no tenia inconvenient en què es parlés d'amnistia i autodeterminació', tot i que quasi per acte reflex la delegada del Gobierno a Catalunya, Teresa Cunillera, ho va desautoritzar, afirmant que 'tan sols dins de la llei tot, fora de la llei res'. Amb aquest escenari previ comença a entendre's que l'interès i objectiu que ara tenen els membres que han de participar de la part catalana en la taula de diàleg: saber si des de la Moncloa li donaran una mica d'entitat o d'imatge a la trobada, amb la presència del president

Sánchez o, com ja s'està posant de manifest, aquest diàleg (que no negociació) ha quedat en segon terme, convençuts que amb els indults ja han fet prou i que ara toca autonomisme.

Joan Bermúdez i Prieto és advocat i polític.